

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Să nu te plictisești, popor al cuvântului Meu, de prea multul Meu cuvânt cu care dau să te țin treaz în vremea aceasta de noapte grea, de vreme rea. Să nu te sature și să-l dai deoparte, că vine vremea ca fiecare om de pe pământ să nu mai caute nimic decât pe Dumnezeu, și nu-L va găsi, căci cine nu știe ce este și ce înseamnă Dumnezeu, acela caută mereu și nu găsește ce caută, fiindcă omul are mintea lui și nu ia din cer, și ia numai de pe pământ când are ce lua, dar când nu va mai avea ce să ia de pe pământ și ce să facă cu cele de pe pământ, va căuta omul în sine și se va afla gol de Dumnezeu și va plânge fără de minte, căci plânsul cel fără de minte e plâns fără Dumnezeu chiar și când omul crede în el însuși că spre Dumnezeu plânge și spre El caută.

O, poporul Meu, i-am găsit în veghe înaintea Mea pe cei ce iau din gura Mea ca să-ți pună pe masă pe Dumnezeu. Să nu te plictisești de cuvântul Meu, că dacă Eu nu M-aș mai zbate să vin să te păstoresc, să te țin în trezie pentru viața ta cu Dumnezeu, tu ai adormi ca și tot omul cel apăsător de timp și ai uita că viața înseamnă Dumnezeu în om, dragostea lui Dumnezeu în trupul, în sufletul și în duhul omului. Amin.

O, Mi-e tare milă de Mine, poporul Meu! O, ce lesne îi este omului să cadă din Dumnezeu! O, ce mult Mă dă omul din el pentru toate câte face el pe pământ! O, ce puțin înseamnă Eu în viața și în purtarea omului și ce mult e omul în el! Cine nu știe ce este și ce înseamnă Dumnezeu, acela stă el în el, iar Eu, afară, disprețuit de om, căci scris este în Scripturi: *«Disprețuit era, și Cel din urmă dintre oameni, Om al suferinței și deprins cu durerea, disprețuit și socotit ca nimic, Unul de Care să-ți acoperi fața când Îl vezi, fără chip și fără frumusețe ca să ne fie drag. Dar El cu bolile și cu durerile noastre S-a împovărat, și cu cei făcători de rele a fost numărat și a purtat fărădelegile multora»*.

O, fiilor copii cu care-Mi scriu cartea venirii Mele la capătul veacurilor! Durerea Mea cea mare e cartea aceasta. Om al durerilor și deprins cu suferința pe pământ, așa stau Eu lângă om pe pământ și nu Mă vede omul, pentru că Eu sunt Dumnezeu, și omul este om, că așa vrea el să fie cu Mine și cu el când e vorba să fiu Eu cu el, și el cu Mine, și iată, omul este cu cel văzut de el, cu omul și cu lucrurile lui, iar cu Mine nu, și Mă uit plângând în Tatăl, și Tatăl în Mine, și plâng cu sfinții când văd cât de mult îi dă omul loc diavolului în el, diavolului cel căzut din cer pe pământ, iar Mie nici la necazul lui nu-Mi dă omul față și loc în el; ba, din contra, Mă judecă și stă supărat pe Mine de parcă Eu îl pun pe el să-și facă rău, să-și facă parte de pedeapsă, să stea fără pază de la Dumnezeu peste el.

Plâng cu Tatăl Meu Savaot și cu mama Mea Fecioara și cu sfinții plâng ca Cel din urmă dintre oameni, căci sunt deprins cu durerea și socotit ca nimic de om, și fără chip ca să-I fiu drag omului, dar Eu sunt împovărat cu bolile și cu durerile și cu fărădelegile lui și stau fără putere lângă om, căci omul stă în el, iar Eu, afară și fără de chip, și omul nu are minte și nu știe ce este și ce înseamnă Dumnezeu pe pământ. Uită omul că cerul e scaunul Meu de domnie, iar pământul e așternut al picioarelor Mele. Uită omul că și el este și în cer și pe pământ cu trupul său și cu picioarele sale, și plâng cu sfinții că uită omul taina vieții lui, sufletul lui, care este de la Dumnezeu și care-i ține trupul în viață.

O, ce mult au înțeles sfinții de pe pământ taina Mea în om! O, ce mult M-au iubit pe pământ sfinții de pe el! Când dragostea lui Dumnezeu își are sălaș în om, ea îl învață pe el toate, și omul este sfânt lui Dumnezeu prin dragostea Mea din el și e prietenul Domnului, și Domnul pune în el lucrul Său peste pământ, și rămâne pe pământ lucrul Domnului din sfinți, căci numai Domnul

este Cel ce rămâne pe pământ, și de aceea rămân sfinții pe pământ și în cer, fiindcă Domnul a locuit și locuiește în ei. Amin, amin, amin.

– Tu, Doamne, cu sfinții lucrezi în cer și pe pământ, iar cu cei ce lucrezi Tu, cu aceia vii când vii pe pământ. Te-am iubit pe pământ cu dragostea Ta din mine, nu cu dragostea mea de Tine, și le spun celor ce iubesc pe Dumnezeu că iubirea de Dumnezeu nu este iubirea lui Dumnezeu. Iubirea lui Dumnezeu în om nu mai iubește lumea și duhurile ei, ci ea urăște pentru ca să iubească adevărul, iar cel ce nu iubește adevărul, care-l face liber de sine pe om, acel om este vrăjmaș lui Dumnezeu și este anatema, căci scris este: «Cel ce nu iubește pe Dumnezeu, să fie anatema».

Îi spun omului, Doamne al sfinților, că cel mai mare adevăr în om este smerenia minții și a inimii, și ea îl câștigă pe om lui Dumnezeu. Ea este acum mai mare ca dragostea, că unde nu este ea, nu poate dragostea Ta în om și pentru om, Doamne îndurător.

Mă bucur în Tine cu sărbătoarea pomenirii mele între cei ce iubesc adevărul și viața lui în ei, căci dragostea Ta din mine m-a ridicat din lume și m-a așezat deasupra ei, și eu am stat în Tine apoi cu trupul, cu sufletul și cu duhul meu, pe care Ți le-am dat Ție sălaş pe pământ, și apoi Tu Te-ai slăvit în trupul meu cel sfânt și Te-ai arătat nesticăciune a lui. Nu eu, ci Tu Te-ai arătat așa în trupul meu, căci când dragostea lui Dumnezeu își află sălaş în om, ea îl învață pe om toate, și omul este sfânt lui Dumnezeu prin dragostea lui Dumnezeu din el, și dragostea rămâne, Doamne, și se mărturisește ea în locașurile ei. Amin, amin, amin.

– O clipă, poporul Meu, glasul sfinților a grăit, că e vremea Mea cu ei pe pământ. Sfânta Parascheva, piatră scumpă pe fruntea acestui neam încoronat de Mine și de sfinți pentru slava Mea de acum, slava pentru care Eu l-am creat pe el; sfânta cea plină de mărturisire a smereniei minții și a inimii ei care a purtat în ea dragostea Mea. Smerenia sfinților îi face pe ei să ia asupra lor păcatele lumii, ca să sufere ei pe pământ cu trupul, osândind fărădelegea și duhul lumii în însuși trupul lor, chiar dacă lumea îi socotește pe ei pedepsiți de Dumnezeu.

Smerenia, poporul Meu, este mai mare ca dragostea. Așa spun sfinții care s-au lăsat smeriți cu totul sub darul dragostei Mele cu care Mă sălășluiesc în sfinți pentru smerenia lor care-i face pe ei să ia asupra lor osândirea păcatului, ispășirea păcatelor lumii, căci sfinții plâng mult pentru Mine, Cel înțepat mult și îndurerat mult de la păcatele lumii.

Smerenia este cea care se așează din om înaintea Mea, ca să fac Eu apoi spre el cale pentru dragostea Mea în el, dragostea care nu este decât jertfă, jertfa dragostei Mele care se mistuie în sfinți pentru iertarea păcatelor lumii, căci sfinții sunt asemenea Mie, fiindcă ei Îl văd pe Dumnezeu așa cum este El, mereu îndurerat, mereu rănit, mereu plângând în urma omului, pentru că omul nu se dă lui Dumnezeu sălaş. Mai mare decât toată înțelepciunea veacurilor este înțelepciunea sfinților cerului Meu, căci Eu am spus: «Mai mari decât toate lucrările de până la ei vor lucra sfinții care cred în Dumnezeu dându-se Lui sălaş pe pământ, și apoi în cer».

Smerenia este mai mare ca dragostea, căci fără ea dragostea nu-și are sălaş în om și nici lucrare. Dragostea lui Dumnezeu este în cei ce nu au slava oamenilor, fiindcă nu iau din ea, precum nici Eu nu am luat, ci le-am spus celor ce căutau moartea Mea: «Eu slavă de la oameni nu iau, și v-am cunoscut că nu aveți în voi dragostea lui Dumnezeu».

Smerenia, poporul Meu, iubește-o împotriva oricărei ispite care vine să-ți încerce ție fața înaintea celor ce-ți văd fața. Fața ta te vedește dacă ai în tine darul cel tainic al smereniei și lucrarea ei care face loc în tine dragostei lui Dumnezeu, fiule, și îți voi spune ție din Mine și din sfinți lucrarea smereniei de duh, care umblă la inima omului ca să se facă ea în om sălaş al slavei Domnului, Cel blând și smerit cu inima, căci omul fi-va să fie ceresc pe pământ, și numai omul ceresc va rămâne pe pământ. Amin.

Vai omului care-și pierde vremea și nu și-o câștigă, care-și pierde viața fără să și-o câștige pentru Mine și pentru Evanghelia Mea de acum, cu care Eu umblu în locuința morților de pe pământ și de sub pământ ca să fac învierea făpturii care a fost și care este!

Iar tu, poporul Meu, să nu te plictisești de prea multul Meu cuvânt cu care dau să te țin treaz în vremea aceasta de noapte grea când tot omul doarme. Să nu te superi, ci să fii mulțumit și să-Mi mulțumești pentru cât te iubesc, căci pentru iubirea Mea cu care te hrănesc ca să nu mori tu trebuie mult să-Mi dai, fiule. Trebuie să-Mi dai loc cu smerenie în el în trupul tău și în duhul tău și să te uiți la cei prin care te hrănesc cu cuvântul Meu, că Eu stau cu dragostea Mea în ei, și tot așa stau și ei în Mine, cu dragostea Mea, nu cu dragostea lor, fiindcă dragostea Mea e durere, e lacrimă a Mea după om ca să-l scap pe om de durerea, de suspinul și de lacrima lui, căci cine plânge după viața lui în el, acela și-o pierde și nu știe să plângă, și va căuta în sine și se va afla gol de Dumnezeu, căci plânsul cel fără de minte e plâns fără Dumnezeu chiar și când omul crede în el însuși că spre Dumnezeu plânge și la El caută. Smerenia nu mai plânge în om. Ea Îi face locaș lui Dumnezeu și dragostei Lui în om, căci împărăția Mea în om nu este omul cu dragostea lui de Mine în el, ci sunt Eu, Domnul, cu dragostea Mea care-l face pe om împărăție a cerurilor pe pământ, locaș care luminează prin cei ce sunt frați în Hristos și care iubesc cu iubirea lui Dumnezeu în ei pe tot aproapele care vede în cel îndumnezeit iubirea lui Dumnezeu, umblând el în lumina ei și veselindu-se de ea. Amin.

Te voi învăța curând, poporul Meu, cum să înțelegi tu porunca cea de căpătâi prin care Eu spun: să iubești, omule, pe Dumnezeu cu toată inima ta, cu tot cugetul tău, cu tot sufletul tău și cu toată virtutea ta, iar pe aproapele tău să-l iubești ca pe tine însuși și să nu ridici mărturie mincinoasă împotriva aproapelui tău, căci Eu sunt Dumnezeu și nu tu, omule, și Eu știu pe aproapele tău și nu tu, iar aproapele tău să Mă vadă în tine așa cum sunt Eu, și aceasta este cea mai mare între porunci, cea mai mare dragoste, dragostea Mea în om și între frații cei de un nume cu Mine înaintea aproapelui lor în toată vremea. Amin.

O, când împărăția lui Dumnezeu se vede în voi și între voi, copii ai Ierusalimului, toți cei ce sunt aproape de voi o văd pe ea, și așa puteți voi mult să-i iubiți pe ei cu dragostea Mea din voi, cu împărăția Mea din voi, văzută de ei. Amin, amin, amin.

O, copii slujitori ai cuvântului Meu cel de foc, îndeletniciți-vă bine cu înțelesul lui, și numai apoi să-l dați poporului, că Eu sunt pom bun și cu roade bune, și tot așa voiesc să rodesc în cei ce aud de la voi cuvântul Meu bine grăit, așa cum Mă auziți voi că-l grăiesc Eu. Dați-vă mai spre liniște față de cele ce sunt de trebuința de zi cu zi ale poporului atunci când Eu vă vestesc că vin cuvânt, ca să avem vreme din destul pentru buna împărțire a cuvântului Meu peste cei ce-l ascultă pe el de la Mine, și peste cei ce-l și împlinesc apoi, dacă iubesc aceștia smerenia care se face în ei locaș al dragostei lui Dumnezeu în om. Am spus poporului Meu să nu aibă o mai înainte grijă ca aceea pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, ca aceea pentru voi, pentru așezarea voastră înaintea Mea, dar și pentru a lor, căci dacă unii sunt cu trupul și numai voi cu duhul înaintea Mea când vin cuvânt pe pământ prin voi, atunci învățătura cu care Eu am învățat poporul să treacă din trup în duh, cum și când se mai așează ea peste popor?

Vă doresc, copii ai Ierusalimului nou, să treceți mult din trup în duh, căci nu e greu, și de aceea vă îndemn la dragostea Mea în voi, la împărăția cerurilor în voi, pentru voi și pentru tot aproapele care are ochi să vadă, și apoi să mărturisească el pe Domnul Dumnezeu vostru, Dumnezeu adevărat în fiii Lui. Amin, amin, amin.

14/27-10-2004